ผมสนใจเรื่องที่พระสุภัททะผู้บวชเมื่อแก่ คุณ AI ช่วยอ่าน ข้อมูลที่ผมส่งมานี้ให้โดยละเอียดและช่วยทำบทสรุปให้ด้วยได้ไหมครับผม

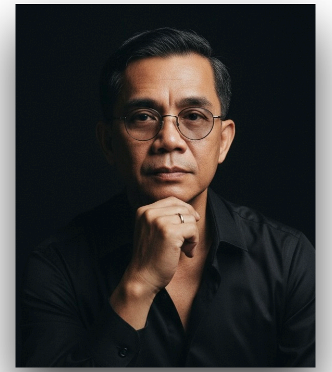

"เรื่องที่พระสุภัททะผู้บวชเมื่อแก่ ไม่ชอบพระพุทธเจ้านั้น มีเรื่องเล่าไว้ในอรรถกถามหาปรินิพพานสูตรว่า สุภัททภิกษุนั้นบวชเมื่อตอนแก่ จึงเรียกกันว่าวุฑฒบรรพชิต

สำหรับเรื่องที่ท่านอาฆาตพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น มีเรื่องเล่าว่า สุภัททะนี้เดิมเป็นช่างตัดผมอยู่ในเมืองอาตุมา ได้ออกบวชตอนแก่ ท่านทราบว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จออกจากกรุงกุสินาราไปยังนครอาตุมาพร้อมด้วยภิกษุ ๑,๒๕๐ รูป จึงคิดว่าจักทำยาคูถวายเป็นทาน ในเวลาที่พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมา จึงเรียกบุตร ๒ คนที่กำลังเตรียมตัวจะบวชเป็นสามเณรมาสั่งว่า ให้เจ้าถือเครื่องมือตัดผมพร้อมกับทะนานและถังไปตามลำดับบ้าน แล้วรวบรวมเอาเกลือบ้าง น้ำมันบ้าง ข้าวสารบ้าง ของเคี้ยวบ้าง เราจักทำยาคูถวายพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้จะเสด็จมา

บุตรทั้งสองก็ได้ไปตามสั่ง ก็เด็กชายทั้งสองนั้นเป็นคนมีเสียงเพราะ มีไหวพริบดี ผู้คนบางคนก็ต้องการจะตัดผม แต่บางคนก็ไม่ต้องการ ถึงกระนั้นทุกคนก็ให้ตัดผมของตนเพื่อจะให้เป็นค่าจ้าง เด็กทั้งสองก็ขอรับเอาของที่บิดาสั่งโดยบอกว่า พวกผมไม่ต้องการสิ่งอื่น แต่ต้องการของสำหรับที่หลวงพ่อของผมจะทำยาคูถวายในเวลาที่พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมาเท่านั้น คนเหล่านั้นก็ให้สิ่งที่เด็กทั้งสองต้องการ

ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมาถึงอาตุมานคร สุภัททภิกษุก็เข้าไปยังประตูบ้าน บอกชาวเมืองว่า "ข้าวสารเป็นต้นของอาตมามีพร้อมแล้ว พวกท่านจงทำงานฝีมือเถิด" เมื่อชาวเมืองถามว่าจะให้ทำอะไร ท่านก็บอกให้ช่วยสร้างเตาไฟที่วิหาร ตัวท่านเองนุ่งผ้าย้อมน้ำฝาดดำผืนหนึ่ง แล้วสั่งว่า จงทำสิ่งนี้ ครุ่นคิดอยู่ตลอดคืน สละทรัพย์ ๑ แสนให้เขาจัดยาคูสำหรับดื่มกิน จัดน้ำผึ้ง น้ำอ้อยงบ เป็นต้น

รุ่งขึ้นเช้าตรู่ พระพุทธเจ้าเสด็จเข้าไปบิณฑบาตในเมืองอาตุมากับภิกษุสงฆ์ คนทั้งหลายก็บอกสุภัททภิกษุว่า พระพุทธเจ้าเสด็จมาแล้ว **สุภัททภิกษุทั้งๆ ที่ยังนุ่งห่มผ้ากาสาวะสีดำอยู่นั่นแหละ ได้เข้ามาคุกเข่าข้างขวาลงที่พื้นดิน มือหนึ่งถือกระบวย อีกมือหนึ่งถือทัพพี ถวายบังคมพระพุทธเจ้า แล้วทูลว่า** “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า โปรดทรงรับยาคูของข้าพระองค์เถิด”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามและฟังคำทูลแล้วทรงติเตียนสุภัททภิกษุเป็นอันมาก อาศัยเหตุนั้นทรงบัญญัติ ๒ สิกขาบท คือสิกขาบทว่าด้วยการชักชวนในสิ่งที่เป็นอกัปปิยะ คือสิ่งที่ไม่สมควรแก่สมณะ และสิกขาบทว่าด้วยการรักษาเครื่องมือโกน

ตรัสติเตียนว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เหล่าภิกษุผู้แสวงหาโภชนะล่วงไปถึงหลายโกฏิกัป พวกเธอบริโภคโภชนะที่เป็นอกัปปิยะของพวกเธออันเกิดขึ้นโดยไม่ชอบธรรม จักต้องไปเกิดในอบายทั้งหลายหลายแสนอัตภาพ เธอจงหลีกไปอย่ามายุดไว้” ดังนี้แล้วได้เสด็จบ่ายพระพักตร์ไปเที่ยวภิกษา แม้ภิกษุรูปหนึ่งที่ตามเสด็จก็มิได้รับอะไรๆ เลย

พระสุภัททะเสียใจ ผูกอาฆาตพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า พระผู้มีพระภาคเจ้านี้เข้าใจว่าพระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง เมื่อไม่ประสงค์จะรับ ก็ควรส่งคนไปบอก ขึ้นชื่อว่าอาหารที่สุกแล้วนี้ อย่างมากก็เก็บไว้ได้เพียง ๗ วัน แต่ของที่เราเตรียมไว้นี้ เราจัดไว้ตลอดชีวิต แต่พระองค์มาทำให้พินาศเสียสิ้น พระผู้มีพระภาคเจ้าไม่ทรงหวังดีต่อเราเลย แต่เมื่อพระ**ผู้มีพระภาคเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ก็ไม่กล้าพูดอะไร** เพราะคิดว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบวชจากตระกูลสูง ถ้าเราพูดอะไรออกไป เราก็จะถูกคุกคาม

ดังนั้นพอทราบว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จปรินิพพานแล้วเท่านั้น ก็ร่าเริงยินดี รู้สึกโล่งอกหายใจคล่องทีเดียว จึงได้กล่าวแสดงความโล่งใจที่พระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพานเสียแล้ว ภิกษุทั้งหลายจะได้ไม่ต้องถูกบีบบังคับให้ทำสิ่งที่ไม่ชอบใจ คราวนี้ชอบใจทำอะไรก็ทำได้ตามใจ ไม่มีใครห้าม ซึ่งเมื่อท่านพระมหากัสสปเถระได้สดับคำสุภัททภิกษุเช่นนั้นแล้ว ก็เกิดธรรมสังเวชว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จปรินิพพานไปเพียง ๗ วันเท่านั้น เสี้ยนหนามใหญ่

เกิดขึ้นแก่พระศาสนา รวดเร็วนัก ก็คนบาปนี้เมื่อเติบโตมีพวกมาก ก็อาจทำให้พระศาสนาเสื่อมได้

ท่านพระมหากัสสปเถระอาศัยเหตุนี้จึงปรารภการสังคายนาพระธรรมวินัย นี้จึงเป็นเหตุให้เกิดการทำสังคายนาครั้งแรกขึ้น”

นี้คือเรื่องราวของสุภัททภิกษุที่คุณอยากทราบ

📝 สรุปเรื่องราวของพระสุภัททะผู้บวชเมื่อแก่ (วุฑฒบรรพชิต)

เรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าในอรรถกถา (คำอธิบาย) มหาปรินิพพานสูตร อธิบายถึงสาเหตุที่พระสุภัททะ (วุฑฒบรรพชิต) ไม่ชอบพระพุทธเจ้า ซึ่งนำไปสู่การสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งแรก

💈 ที่มาและการเตรียมถวายทาน

✦ พระสุภัททะ เดิมเป็นช่างตัดผมในเมืองอาตุมา บวชเมื่อตอนแก่ จึงได้ชื่อว่า วุฑฒบรรพชิต

✦ เมื่อทราบว่าพระพุทธเจ้าจะเสด็จมายังอาตุมาพร้อมพระสงฆ์ 1,250 รูป จึงคิดจะถวาย ยาคู (ข้าวต้ม) เป็นทาน

✦ ท่านสั่งให้ลูกชาย 2 คน (ที่กำลังเตรียมบวชเณร) ถือเครื่องมือตัดผมไปตามบ้านเพื่อ รวบรวมวัตถุดิบ (เกลือ, น้ำมัน, ข้าวสาร, ของเคี้ยว) มาทำยาคู

✦ เด็กชายทั้งสองมีวาจาไพเราะ ผู้คนจึงยอมให้ตัดผมเพื่อแลกกับวัตถุดิบที่ตั้งใจถวายเป็นทาน

🙏 การถวายทานที่ถูกติเตียน

✦ เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จถึง สุภัททะได้ใช้ทรัพย์สินจ้างชาวเมืองมา สร้างเตาไฟ ที่วิหาร จัดเตรียมยาคู น้ำผึ้ง น้ำอ้อยงบ เป็นต้นไว้

✦ ท่านนุ่งห่ม ผ้ากาสาวะสีดำ เข้าไปคุกเข่าถวายบังคมและถวายยาคูแด่พระพุทธเจ้า

- ✦ พระพุทธเจ้า ติเตียน การกระทำของสุภัททะอย่างรุนแรง เนื่องจาก:
- ✦ การชักชวนให้ทำในสิ่งที่ไม่สมควรแก่สมณะ (อกัปปิยะ) เช่น การให้คนทำสิ่งที่ไม่เป็นกิจของสงฆ์
- ✦ การรักษาเครื่องมือโกน ซึ่งเป็นสิ่งที่สมณะไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับอาชีพเดิม
- ✦ พระองค์ตรัสตำหนิว่าภิกษุที่แสวงหาโภชนะที่ไม่ชอบธรรมแบบนี้จะต้องไปเกิดในอบาย

😠 การผูกอาฆาต

- ✦ พระพุทธเจ้า ปฏิเสธ ไม่รับยาคูของสุภัททะ และเสด็จไปบิณฑบาตต่อ
- ✦ พระสุภัททะรู้สึก เสียใจและผูกอาฆาต พระพุทธเจ้า โดยคิดว่า:
- ✦ พระพุทธเจ้าไม่น่าจะทำให้ของที่เตรียมไว้ตลอดชีวิตต้องพินาศ และดูเหมือนไม่หวังดีต่อตน
- ✦ ขณะที่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ท่านไม่กล้าพูดอะไร เพราะเกรงว่าจะถูกคุกคาม

💬 สาเหตุของการสังคายนาครั้งแรก

- ✦ หลังจากการเสด็จปรินิพพานของพระพุทธเจ้าเพียง 7 วัน พระสุภัททะรู้สึกยินดีและโล่งใจ
- ✦ ท่านกล่าวแสดงความโล่งใจว่า ภิกษุทั้งหลายจะไม่ต้องถูกบีบบังคับให้ทำสิ่งที่ไม่ชอบใจอีกต่อไป คราวนี้อยากทำอะไรก็ทำได้ตามใจ
- ✦ พระมหากัสสปเถระ ได้ยินคำกล่าวนี้แล้วเกิดความสังเวช (สลดใจ) ว่าพระศาสนาเกิด เสี้ยนหนาม ใหญ่ขึ้นอย่างรวดเร็ว
- ✦ ท่านเกรงว่าหากคนบาปอย่างสุภัททะเติบโตและมีพวกมาก จะทำให้พระศาสนาเสื่อมเสียได้
- ✦ ด้วยเหตุนี้เอง พระมหากัสสปเถระจึงปรารภการสังคายนาพระธรรมวินัยขึ้นเป็นครั้งแรก เพื่อธำรงรักษาคำสอนและพระวินัยให้คงอยู่

ข้อมูลนี้สรุปได้ว่า พระสุภัททะคือภิกษุที่มีความอาฆาตพระพุทธเจ้าจากการถูกตำหนิเรื่องการถวายทาน จนกระทั่งแสดงความร่าเริงหลังการปรินิพพาน ซึ่งเป็นชนวนสำคัญที่ผลักดันให้เกิดการทำสังคายนาพระธรรมวินัยครั้งแรกครับ

อยากให้ผมค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสังคายนาครั้งแรก หรือข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไหมครับ?

ผมได้ทำเอกสารนี้ขึ้น เพื่อยกเอาพระธรรมวินัยตามพระไตรปิฎกมานำเสนอเพื่อให้ท่านที่ต้องการเรียนรู้พุทธะบัญญัติก็ดีพระธรรมวินัยก็ดีจะได้นำไปศึกษาปฏิบัติ **เพื่อจะได้ทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้ถูกต้องมั่นคงเป็นสมบัติของพุทธศาสนิกชนสืบไป เพื่อให้พระพุทธศาสนาดำรงมั่น ให้ชาวพุทธเราได้มีแนวทางเพื่อปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติธรรมเพื่อออกจากทุกข์ สมควรได้รับมรดกกล่าวคือมรรคผลนิพพาน ฯ**

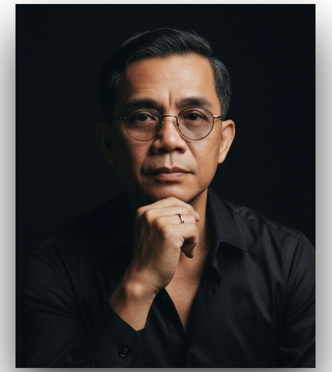

ไม่ได้มีเจตนายกตนข่มท่าน หรือหวังชื่อเสียงลาภยศสรรเสริญแต่อย่างใด แต่สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบรมศาสดาอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรมที่พระพุทธองค์ทรงแสดงแต่งตั้งเปิดเผยไว้ดีแล้ว ตลอดถึงคุณของเหล่าพระอริยสงฆ์มีท่านพระมหากัสสปเถระเป็นต้น ...ที่ได้ทำสังคายนาพระธรรมวินัยขึ้นเป็นครั้งแรก เป็นพระไตรปิฎกมาให้พวกเราได้มีไว้ศึกษาถึงปัจจุบัน เพื่อดำรงรักษาพระธรรมสัจธรรมคำสอนและพระวินัย **พระไตรปิฎกนี้ให้มั่นคงดำรงมั่นสืบไปฯ**

ที่มาของพระไตรปิฎกที่ยกขึ้นมาให้เห็นสองประเด็นในเอกสารแผ่นนี้คือ:

- **พระสุภัททะภิกษุนั้น นุ่งห่มผ้ากาสาวะดำเหล่านั้น เอามือข้างหนึ่งจับทัพพีและกระบวย** คุกเข่าข้างขวาลงที่พื้นดิน ถวายบังคมดุจพรหมทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าโปรดทรงรับยาคูของข้าพระองค์เถิด.

ลำดับนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามและทรงฟังคำนั้นแล้ว ทรงติเตียนพระสุภัททะวุฑฒบรรพชิตนั้น. เพราะเรื่องนั้น ทรงบัญญัติ ๒

สิกขาบท คือสิกขาบทว่าด้วยการชักชวนในสิ่งเป็นอกัปปิยะ และสิกขาบทว่าด้วยการรักษาเครื่องมีดโกน

โดยนัยที่มาในขันธกะว่า

พระตถาคตแม้ทรงทราบ ก็ทรงถามดังนี้เป็นต้น แล้วตรัสว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เหล่าภิกษุผู้แสวงหาโภชนะล่วงไปถึงหลายโกฏิกัป พวกเธอบริโภคโภชนะที่เป็นอกัปปิยะของพวกเธอ อันเกิดขึ้นโดยไม่ชอบธรรม จักต้องไปบังเกิดในอบายทั้งหลายหลายแสนอัตตภาพ จงหลีกไป อย่ามายุดยื้อ ดังนี้แล้ว ได้เสด็จบ่ายพระพักตร์ไปเที่ยวภิกขา แม้ภิกษุรูปหนึ่ง ก็ไม่รับอะไรๆ เลย.

พระสุภัททะเสียใจ ก็ผูกอาฆาตในพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า พระผู้มีพระภาคเจ้านี้เข้าใจว่า เรารู้ทุกสิ่งจึงเที่ยวไป ถ้าไม่ทรงประสงค์จะรับ ก็ควรส่งคนไปบอกขึ้นชื่อว่าอาหารที่สุกแล้วนี้ เมื่อจะตั้งอยู่นานตลอดไป พึงตั้งอยู่ได้เพียง ๗ วัน แท้จริง ของนี้จะพึงเป็นของที่เราจัดไว้ตลอดชีวิต พระองค์ก็ทรงทำให้พินาศเสียสิ้น พระผู้มีพระภาคเจ้านี้ไม่ทรงหวังดีต่อเราเสียเลย.

เมื่อพระทศพลยังทรงพระชนม์อยู่ จึงไม่อาจกล่าวอะไรๆ ได้. ได้ยินว่า พระสุภัททะนั้นคิดอย่างนี้ว่า พระมหาบุรุษนี้บวชจากตระกูลสูง ถ้าเราพูดอะไรไป ก็จักทรงคุกคามเราผู้เดียว. พอได้ฟังว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้นี้นั้นปรินิพพานแล้วในวันนี้ ก็ร่าเริงยินดีประดุจได้ลมหายใจ จึงกล่าวอย่างนี้.

พระเถระฟังคำนั้นแล้ว มิได้สำคัญว่าประหนึ่งถูกประหารที่หทัย ประหนึ่งฟ้าปราศจากเมฆผ่าลงบนกระหม่อม. แต่พระเถระเกิดธรรมสังเวช. พระผู้มีพระภาคเจ้าปรินิพพานได้เพียง ๗ วัน แม้วันนี้ พระสรีระของพระองค์มีพระฉวีวรรณดังทองคำ ก็ยังดำรงอยู่ทีเดียว. กากบาปเสี้ยนหนามอันใหญ่เกิดขึ้นเร็วอย่างนี้ในพระศาสนาที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงนำมาด้วยทุกข์ยาก ก็คนบาปนี่ นี้เมื่อเติบโตได้คนอื่นเห็นบาปนั้นเป็นพรรคพวก ก็อาจจะทำพระศาสนาให้เสื่อมถอยได้.

ลำดับนั้น พระเถระคิดว่า ก็ถ้าเราจักให้หลวงตาผู้นี้นุ่งผ้าเก่า เอาขี้เถ้าโรยศีรษะ ขับไล่ไป. ผู้คนทั้งหลายก็จะพากันยกโทษพวกเราว่า เมื่อพระสรีระของพระสมณโคดมยังคงอยู่ เหล่าสาวกก็วิวาทกัน เพราะฉะนั้น เราจึงอดกลั้นไว้ก่อน

ก็ธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงแล้ว ก็เสมือนกองดอกไม้ที่ยังไม่ได้ควบคุม ในธรรมที่ทรงแสดงแล้วนั้น เปรียบเหมือนดอกไม้ทั้งหลายที่ต้องลมย่อมกระจัดกระจายไป ฉันใด สิกขาบท ๑-๒ สิกขาบทในวินัยก็จักพินาศ ปัญหาวาระ ๑-๒ วาระในสูตรก็จักพินาศ ภูมิอื่น ๑-๒ ภูมิในอภิธรรมก็จักพินาศ ในเมื่อเวลาล่วงไปๆ ด้วยอำนาจบุคคลชั่วเห็นบาปนี้ ก็ฉันนั้นเหมือนกัน.

✦ เหตุที่กฐินไม่เป็นอันกราน ข้อ ๑๔. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยผ้าที่พูดเลียบเคียงได้มา (ไม่ได้ให้หมายถึงว่าต้องมีการบอกเรี่ยไรตามรูปภาพนี้ และในรูปภาพนี้ยังมีลิ้งค์ไปถึงที่ประกาศขอเผยเลองินเพื่อทำกฐินด้วย ลองกดดูที่นี่ครับ)

เหตุที่กฐินไม่เป็นอันกราน

[๑๑๒๗] คำว่า กฐินไม่เป็นอันกรานด้วยอาการอย่างไร นั้น คือ กฐินไม่เป็นอันกรานด้วยอาการ ๒๔ คือ:-

๑. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงขีดรอย

๒. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงซักผ้า

๓. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงกะผ้า

๔. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงตัดผ้า

๕. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงเนาผ้า

๖. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงเย็บด้น

๗. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงทำลูกดุม

๘. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงทำรังดุมให้มั่น

๙. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงประกอบผ้าอนุวาต

๑๐. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงประกอบผ้าอนุวาตด้านหน้า

๑๑. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงดามผ้า

๑๒. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงย้อมเป็นสีหม่น

๑๓. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการเพียงผ้าที่ทำนิมิตได้มา

๑๔. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยผ้าที่พูดเลียบเคียงได้มา

๑๕. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยผ้าที่ยืมเขามา

๑๖. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยผ้าที่เก็บไว้ค้างคืน

๑๗. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยผ้าที่เป็นนิสสัคคิยะ

๑๘. กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยผ้าที่มิได้ทำกัปปะพินทุ

๑๙. กฐินไม่เป็นอันกราน เว้นผ้าสังฆาฏิ

๒๐. กฐินไม่เป็นอันกราน เว้นผ้าอุตราสงค์

๒๑. กฐินไม่เป็นอันกราน เว้นผ้าอันตรวาสก

๒๒. กฐินไม่เป็นอันกราน เว้นจีวรมีขันธ์ ๕ หรือเกินกว่า ๕ ซึ่งตัดดีแล้ว ทำให้มีมณฑล เสร็จในวันนั้น

๒๓. กฐินไม่เป็นอันกราน นอกจากบุคคลกราน

๒๔. กฐินไม่เป็นอันกรานโดยชอบ ถ้าภิกษุผู้อยู่นอกสีมา อนุโมทนากฐินนั้น

กฐินไม่เป็นอันกราน แม้ด้วยอาการอย่างนี้.

อธิบายเหตุที่ไม่ได้กรานบางข้อ

[๑๑๒๘] ที่ชื่อว่า ทำนิมิต คือ ภิกษุทำนิมิตว่า เราจักกรานกฐินด้วยผ้าผืนนี้.

ที่ชื่อว่า **พูดเลียบเคียง คือ ภิกษุพูดเลียบเคียงด้วยคิดว่า จักยังผ้ากฐินให้เกิดด้วยการพูดเลียบเคียงนี้.**

ผ้าที่ทายกไม่ได้หยิบยกให้เรียกว่าผ้ายืมเขามา.

ที่ชื่อว่า ผ้าเก็บไว้ค้างคืน มี ๒ อย่าง คือ ผ้าทำค้างคืน ๑ ผ้าเก็บไว้ค้างคืน ๑.

ที่ชื่อว่า ผ้าเป็นนิสสัคคิยะ คือ ภิกษุกำลังทำอยู่ อรุณขึ้นมา.

กฐินไม่เป็นอันกราน ด้วยอาการ ๒๔ อย่างนี้.